

[Eva Rothenborg.]

hvor han står, for når statsministeren pludselig stik imod god sædvane og tone begynder at polemisere i en åbningstale og tale om det yderste venstre og det yderste højre, så er det jo kun en formssag, at han tager det yderste venstre med. En statsminister, der i sin allerførste tiltrædelsestale erklærede sig stående et skridt til venstre for midten, og som flere gange har bedyret sit tilhørsforhold til marxismen, undsiger ikke Danmarks kommunistiske parti. Tag endelig ikke fejl! Havde der været den allerringeste mulighed for det, havde der været bare ét eneste medlems flertal til venstre for, hvor statsministeren står, havde vi i dag haft en regering med ministre fra SF og kommunisterne, sådan som det store forbillede og supersocialisten i Sverige har praktiseret det igennem mange år.

Det er en nødvendighed at arbejde hen over midten, men nogen dyd skal statsministeren ikke rose sig af i den forbindelse, for dertil har folk endnu i for klar erindring, da Jens Otto Krag højtideligt afsvor nogen sinde at have et regeringssamarbejde med SF for kun et par måneder senere at etablere det berømte røde kabinet.

Senere sagde statsministeren – jeg citerer:

»Regeringen mener, at stat og kommuner løser en lang række vigtige opgaver til gavn for både erhvervslivet og de enkelte borgere. Den service ønsker vi ikke at forringe.«

Ja, kært barn har jo mange navne: service, trivsel, tryghed. Medicinen glider jo også bedre ned, hvis man sukrer den. Men man kunne give den en anden overskrift: hvordan får man befolkningen til at elske sit slaveri? Og i den forbindelse kommer man så igen tilbage til dette med den yderste højrefløj, som statsministeren jo bl. a. ønsker at kalde fremskridtspartiet. Nu er det altså hverken statsministeren eller andre i dette ting, som afgør, om fremskridtspartiet står på den ene eller den anden fløj, og udtrykket er i virkeligheden også kun et af disse værdiladede ord, som statsministeren er blevet fænomenalt dygtig til at benytte med et forkert sigte og et falsk indhold i det forfængelige håb at få befolkningen til at tro på en sandhed, der ikke er nogen sandhed. Hvis statsministeren ellers husker den vælgerbedømmelse, der blev foretaget efter sidste valg, ville han vide, at befolkningen stiller fremskridtspartiet længere inde mod midten end både de konservative og kristeligt folkepar-

ti. Men at vi ønsker at knække ryggen på det socialdemokratiske statsapparat, er i al fald korrekt.

I denne forbindelse vil jeg også gerne lige retlede statsministeren i hans fejlvurdering af velfærdsstaten, for den er nemlig ikke et socialdemokratisk monopol. Men også her har det socialdemokratiske parti manipuleret med begrebet for at få det til at stå som et udtryk for socialdemokratiet. Intet er fjernere fra sandheden. Social velfærd er ikke i dag knyttet til noget bestemt parti, sådan som socialdemokratiet ønsker at udlægge det for at få borgerne til at føle sig forpligtede over for socialdemokratiet. I den form, den sociale velfærd har fået i de allerfleste oplyste vestlige lande, eksisterer den som et neutralt, offentligt organ uden indlæringsstoner. Det er noget i lighed med jernbanerne og elektricitetsvæsenet og postvæsenet. Der er endog visse lande, hvor den sociale velfærd ligger foran den danske, hvor rosenrødt socialdemokratiet ellers udmaler det danske velfærdsparadis. Social velfærd i dag er et naturligt træk i det moderne samfund, men socialdemokratiet har gjort social velfærd til et særligt politisk redskab for manipulation, og den slags velfærd, som socialdemokratiet, hvis det ellers var et ærligt parti, hvad det ikke er mere, ønsker at byde borgerne i dette land, drejer sig kun i anden række om de rent håndgribelige goder. Først og fremmest er det det middel, som socialdemokratiet trænger til for at kunne overvåge og kontrollere samtlige landets borgere. I stedet for, at den sociale velfærd skulle være en hjælp til mennesker i nød, er den under socialdemokratiet blevet en udfarende kraft, der skal bruges til at kontrollere samfundet i alle dets enkeltheder. Den helt skandaløse snagen og roden i den enkelte borgers liv har efterhånden taget et lige så skandaløst omfang som den manipulation, der er sket med ordene social velfærd. Det skal og må ophøre, og fremskridtspartiet vil med ligesindede partier sætte alt ind på at gengive den enkelte borger hans frihed for offentligt formynderi og dyneløfteri.

Vi ved, at der ikke findes noget anstændigt alternativ til demokrati, sluttede statsministeren. Nej, det har han så sandelig ret i. Der er bare det, at det demokrati, som statsministeren omtaler, intet har med virkeligt demokrati at gøre. Ordet har i så udstrakt grad været genstand for forvrængning i både socialdemokratiets og statsministerens mund, at det kan betyde